

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/3/2021
Identifikačné číslo spisu:	8020200259
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8020200259.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku konanom 23. júna 2021 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného S. W., v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia ukladajúceho trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody v Európskej únii, o odvolaní odsúdeného S. W., podanom proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Ntc/2/2020, z 29. decembra 2020 takto

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Ntc/2/2020, z 29. decembra 2020.

II. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii,

sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody
a vykoná sa

- rozsudok Súdu prvého stupňa Východné Flámsko, oddelenie Gent, č. 2014/587, z 19. februára 2014, právoplatný 29. marca 2014, ktorým bol občan Slovenskej republiky S. W., rod. K., (od 12. septembra 2017 menom a priezviskom S. K.), nar. XX. S. XXXX v Q., rodné číslo: XXXXXX/XXXX, trvalý pobyt: A. č. XXX/XXX, XXX XX C. R. T., Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu v Belgicku v zariadení Väzenie Gent, uznaný za vinného z trestných činov krádeže podľa Čl. 461, Čl. 463, Čl. 468, Čl. 469, Čl. 471, Čl. 472 Trestného zákonníka z 8. júna 1867, spôsobenia úmyselného zranenia ministerskému úradníkovi alebo zástupcovi, ktorý je nositeľom verejného úradu alebo verejnej moci podľa Čl. 280, Čl. 392, Čl. 398 Trestného zákonníka z 8. júna 1867, kladenia odporu dôstojníkom alebo príslušníkom justičnej polície použitím násilia alebo vyhrážaním sa podľa Čl. 269, Čl. 271, Čl. 274 Trestného zákonníka z 8. júna 1867 a výroby zakázaných zbraní podľa Čl. 3, Čl. 4, Čl. 17, Čl. 20, Čl. 22 Zákona o výrobe zbraní, obchodovania so zbraňami a nosení zbraní a o obchodovaní so strelivom z 3. januára 1993, ktorých sa dopustil tak, že :

1. V Gente dňa 12. októbra 2013, použitím násilia alebo vyhrážania, sa dopustil krádeže neurčitej sumy peňazí, LED svietidla značky Chalon neurčitej hodnoty, s prirážajúcou okolnosťou, že krádež bola spáchaná v noci a boli pri nej použité alebo ukázané zbrane alebo predmety podobné zbraňam, alebo vinník vyvolal zdanie, že je ozbrojený;
2. V Gente dňa 12. októbra 2013, vlámaním, vstúpením alebo pomocou pakľúčov sa dopustil krádeže 3 bankoviek starého belgického franku, 3 bankoviek v cudzej mene, 2 retiazok, náramku, spony na

kravatu, 3 párov manžetových gombíkov, 5 párov náušnic, 4 ozdobných ihlíc, prsteňa, náramkových hodínok, 2 prívieskov v tvare lastúry a retiazky Swarovski, všetko neurčitej hodnoty, poškodeným osobám R. Z. a K. K.;

3. V Gente dňa 12. októbra 2013 vlámaním, vstúpením alebo pomocou kľúčov, sa dopustil krádeže sumy najmenej 500 Eur, 2 prsteňov a 2 ozdobných ihlíc, všetko neurčitej hodnoty, poškodenej osobe D. E.;

4. V Gente dňa 27. septembra 2013 vlámaním, vstúpením alebo pomocou kľúčov, sa dopustil krádeže sumy najmenej 100 Eur, obrúčky značky Fede di Oro, 2 prsteňov a páru náušnic, všetko neurčitej hodnoty, poškodenej osobe C. P.;

5. V Gente dňa 19. septembra 2013 vlámaním, vstúpením alebo pomocou kľúčov, sa dopustil krádeže sumy približne 550 Eur, kabelky, preukazu totožnosti, preukazu sociálneho poistenia (SIS), bankovej karty KBC, platobnej karty V Colruyt, pokladničky a červenej zamatovej krabičky s eurocentmi, všetko neurčitej hodnoty, poškodenej osobe C. P. S.;

6. V Gente dňa 12. októbra 2013 sa dopustil výroby zakázaných zbraní, a to konkrétne obranného korenistého spreja;

7. V Gente dňa 19. septembra 2013 sa dopustil krádeže kľúča od domu na adrese XXXX Z., V. P. XX, poškodenej osobe C. P. S.;

8. V Gente dňa 12. októbra 2013 spôsobil úmyselne zranenia ministerskému úradníkovi alebo zástupcovi, ktorý je nositeľom verejného úradu alebo verejnej moci, a to konkrétne policajnému inšpektorovi G. C. A. W. a D. K. z komunitnej policajnej podpornej jednotky (COPS) miestneho policajného zboru Gent;

9. V Gente dňa 12. októbra 2013 kládol odpor dôstojníkom alebo príslušníkom, justičnej polícii použitím násilia alebo vyhrážaním sa, a to konkrétne policajnému inšpektorovi G. C. A. W. a D. K. z komunitnej policajnej podpornej jednotky (COPS) miestneho policajného zboru Gent s tým, že vinník bol ozbrojený,

za ktorý mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 545 (päťsto štyridsaťpäť) dní,

- rozsudok Odvolacieho súdu Gent, č. C/593/2017, z 25. apríla 2017, právoplatný 5. júna 2017, v rozsahu skutku 1 až 11, ktorým bol občan Slovenskej republiky S. W., rod. K., (od 12. septembra 2017 menom a priezviskom S. K.), nar. XX. S. XXXX v Q., rodné číslo: XXXXXX/XXXX, trvalý pobyt: A. č. XXX/XXX, XXX XX C. R. T., Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu v Belgicku v zariadení Väzenie Gent, uznaný za vinného z trestných činov krádeže, použitia falošného vodičského preukazu a sfalšovania evidenčného čísla vozidla podľa Čl. 461 a Čl. 467 Trestného zákonníka z 8. júna 1867, ktorých sa dopustil tak, že:

1. Vo Zwijnaarde dňa 20. januára 2015 vstúpením alebo pomocou kľúčov sa dopustil krádeže 2 iPadov značky Apple (respektíve iPadu 2 a iPadu Air), iPodu Nano značky Apple, náhradných kľúčov od vozidla Skoda Superb, náhradných kľúčov od vozidla Audi A6, náhradných kľúčov od predných a zadných dverí, televízora do auta s 2 obrazovkami, ekologických šekov v hodnote celkom 300,- Eur, darčkových poukážok do obchodu FUN, rôznych šperkov, kamery GO Pro s kartou SD Micro, 2 hodínok a 3 pokladničiek detí (s pravdepodobným obsahom spolu približne 750,- Eur), nádoby na futbalovú loptu a vrečka na peniaze, všetko neurčitej hodnoty, poškodeným osobám C. Q. X. a A. P. Q.;

2. Vo Zwijnaarde dňa 10. januára 2015 sa dopustil vlámaním, vstúpením alebo pomocou kľúčov krádeže vozidla Volkswagen Golf s poznávacou značkou Q.-S.-XXX, potvrdenia o registrácii, kľúčov od vozidla Volkswagen Golf, kľúčov od vozidla BMW 116, kľúčov od domu, príručnej tašky obsahujúcej okrem iného preukaz totožnosti, vodičský preukaz, háčkovacie vzory, palivovú kartu, všetko neurčitej hodnoty, poškodenej osobe E. A. N. a spoločnosti NV Alphabet Belgium Long Term Ren;

3. Vo Zwijnaarde dňa 15. januára 2015 sa dopustil vlámaním, vstúpením alebo pomocou kľúčov krádeže iPadu Mini s obalom a klávesnicou, klávesnice, príručnej tašky s obsahom (preukaz totožnosti, vodičský preukaz, karta sociálneho poistenia/(SIS), bankové karty, novinársky preukaz, železničný preukaz belgických J železníc (NMBS), mobilného telefónu značky Samsung Galaxy, všetko neurčitej hodnoty, poškodenej osobe X. I.;

4. V Nazareth dňa 16. januára 2015 sa dopustil vlámaním, vstúpením alebo pomocou pakľúčov krádeže hotovosti (1 000,00 Eur v bankovkách po 50,00 Eur), poukazov na služby (32 poukazov v hodnote 9,000 Eur), 2 kľúčov od auta Opel Meriva (bežný kľúč a náhradný kľúč), 3 diaľkových ovládačov od elektrickej brány, peňaženky s obsahom a šperkov (okrem iného šperky Swarovski v hodnote 2 500,00 Eur, 2 zlaté privesky, 2 retiazky a 5 zlatých prsteňov), poškodeným osobám Z. Z. a S. C. K.;
5. Vo Zwijnaarde dňa 20. januára 2015 sa dopustil vlámaním, vstúpením alebo pomocou pakľúčov krádeže šperkov (3 retiazky na krk, svadobná obrúčka, náramky), náhradných kľúčov od vozidla BMW, 3 notebookov (2 značky Acer a 1 značky Toshiba), 1 mini notebooku, všetko neurčitej hodnoty, poškodeným osobám N. H. a A. C.;
6. V Merelbeke dňa 14. januára 2015 sa dopustil vlámaním, vstúpením alebo pomocou pakľúčov krádeže iPadu, notebooku, rôznych šperkov (okrem iného rôzne náramky a náušnice, retiazky na krk, prstene, hodinky), preukazu zdravotnej poisťovne pre hospitalizáciu, plecniaka, všetko neurčitej hodnoty, poškodenej osobe N. A. I.;
7. V Gente v období od 27. decembra 2014 do 30. decembra 2014 sa dopustil vlámaním, vstúpením alebo pomocou pakľúčov krádeže vozidla značky Peugeot typu 206, neurčitej hodnoty, poškodenej osobe F. A. D.;
8. V Gente v období od 20. januára 2015 do 21. januára 2015 použil sfaľšovaný rumunský vodičský preukaz na meno S. W.;
9. Vo Zwijnaarde dňa 13. januára 2015 sa dopustil pokusu o krádež vlámaním, vstúpením alebo pomocou pakľúčov, poškodenej osobe H. P.;
10. V Gente v noci z 27. na 28. decembra 2014 sa dopustil krádeže kľúčov od skrinky, kľúčov od auta, kľúčov od domu, mobilného telefónu značky Samsung S3, platobnej karty Fortis, neurčitej hodnoty, poškodenej osobe F. A. D.;
11. V Gente v období od 27. decembra 2014 do 11. januára 2015 sa dopustil sfaľšovania evidenčného čísla vozidla Q.-F.-XXX;

za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1020 (tisíc dvadsať) dní.

III. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona odsúdený S. W., rod. K. bude trest odňatia slobody vykonávať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom, sp. zn. 2Ntc/16/2018, z 29. decembra 2020 podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) uznal v celom rozsahu rozsudok Súdu prvého stupňa Východné Flámsko, oddelenie Gent, č. 2014/587, z 19. februára 2014, právoplatný 29. marca 2014, ktorým bol S. W., rod. K. uznaný za vinného zo spáchania skutkov uvedených vo výrokovej časti predmetného rozhodnutia a zároveň Krajský súd v Prešove uznal v rozsahu skutku 1 až 11 rozsudok Odvolacieho súdu Gent, č. C/593/2017, z 25. apríla 2017, právoplatným 5. júna 2017, ktorým bol S. W., rod. K. uznaný za vinného zo spáchania skutkov uvedených vo výrokovej časti odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd v Prešove zároveň rozhodol o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Pod bodom IV. rozsudku krajský súd odmietol v zmysle § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii v znení neskorších predpisov uznanie a výkon rozsudku Odvolacieho súdu Gent, č. C/593/2017, z 25. apríla 2017, právoplatného 5. júna 2017, v rozsahu skutku 12, ktorým bol odsúdený

uznaný za vinného z trestného činu podľa Čl. 231 Trestného zákonníka z 8. júna 1867, ktorého sa dopustil tak, že v Gente, v období od 20. januára 2015 do 21. januára 2015 si prisvojil meno na verejnosti, ktoré mu nepatrí, konkrétne meno X. F..

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený (č. l. 195 a nasl. spisu). Vo vlastnoručne spísaných dôvodoch odvolania uviedol v zásade to, že si v Belgicku odpykal dve tretiny trestu a skoro sa dostal na otvorené oddelenie. Má režim, ktorý mu vyhovuje, môže telefonovať kedy chce a koľko chce, izby sú zariadené štandardom (televízor, chladnička, mikrovlnka), necíti sa byť šikanovaný orgánmi a v Belgicku má rodinu, ktorá ho denne navštevuje. Nevidí dôvod na to, aby bol premiestnený do slovenskej väznice, so stredným stupňom strázenia. Naposledy bol odsúdený v roku 2016, ale za skutky z rokov 2009-2010. V roku 2013-2015 spáchal tiež pár trestných činov, ktoré už oľutoval. V roku 2019 bol na slobode a pracoval v Belgickej fabrike, pokým mu neprišiel nástup do výkonu trestu, ktorý nastúpil. V období, keď pracoval, tak pochopil, že sa dá žiť aj z poctivej práce, chce požiadať o podmienené prepustenie, lebo aj v roku 2016 bol podmienené prepustený. Za to aký je, môže podľa jeho vyjadrenia Slovensko a kamaráti. Keď prišiel do Belgicka tak začal žiť rovnakým spôsobom ako na Slovensku, ale po prepustení na kauciu mu pomohla justícia. Dostal prácu, musel chodiť do školy, musel sa učiť jazyk a pochopil, že sa dá žiť poctivo. Na Slovensku mu nepomôže nikto, po prepustení bude musieť zase páchať trestnú činnosť. Počas toho ako je vo väzení, prišiel na to, aký je krásny život a keď si odpyká trest, tak ho vo väzení už nikdy nikto neuvidí. Preto žiada, aby ho súd nechal v Belgicku, ale ak sa to nedá, tak žiada o zaradenie na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

K odvolaniu odsúdeného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov, ktorý uviedol v podstate nasledovne:

„K časti odvolania, v ktorej S. W. vyslovuje jeho nesúhlas s výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky poukazujem na ustanovenie § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., podľa ktorého takýto súhlas odsúdenej osoby nie je potrebný, preto nie je daný ani dôvod odmietnutia vyplývajúci z ustanovenia § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z.

K časti odvolania, v ktorej S. W. vyslovuje jeho nesúhlas ohľadom výkonu trestu v strednom stupni strázenia poukazujem na § 15 zákona č. 549/2011 Z. z., súd v predmetnej veci rozhoduje rozsudkom s tým, že ak bol uložený trest odňatia slobody, rozsudok musí obsahovať výrok o spôsobe výkonu tohto trestu. Ak bol teda v danej veci uložený nepodmienený trest odňatia slobody, bolo potrebné rozhodnúť aj o jeho vonkajšej diferenciacii a zaradení odsúdeného do príslušného stupňa strázenia.

Senát krajského súdu v predmetnom rozsudku rozhodol o zaradení odsúdeného do stredného stupňa strázenia, a to vzhľadom na skutočnosť, že odsúdený S. W. bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestných činov, o ktorých uznanie šlo, vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Z odpisu registra trestov odsúdeného S. W. vyplýva, že menovaný bol pred 19. septembrom 2013 (kedy došlo k spáchaniu prvého z viacerých trestných činov uvedených v rozsudku krajského súdu) vo výkone trestu odňatia slobody celkovo 15x, pričom vo všetkých prípadoch sa jednalo o odsúdenie za úmyselné trestné činy. Rozhodnutie senátu krajského súdu o zaradení odsúdeného Q. H. (poznámka Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prokurátor mal na mysli zjavne odsúdeného S. W., rod. K.) do stredného stupňa strázenia s poukazom na § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona tak považujem za zákonné.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietnuť (k dodržaniu zákonnej lehoty na podanie odvolania sa nevyjadrujem, keďže z predložených odvolaní nie je zrejmy dátum doručenia rozsudku odsúdenému)."

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie S. W. je dôvodné, ale pre iné skutočnosti, ako uviedol v podanom odvolaní.

Krajský súd sa dopustil - z formálneho hľadiska - pochybenia vo výroku o treste a síce tak, že v dotknutom výroku absentuje ustanovenie § 517 ods. 2 Trestného poriadku a vyslovenie, že menovaný bude vykonávať (pokračovať vo výkone) trest odňatia slobody bez jeho premeny.

Tu je potrebné zdôrazniť, že zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii je lex specialis ku konaniu podľa Trestného poriadku. Explicitne to vyplýva z § 29 zákona č. 549/2011 Z. z., ktorý znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“.

Zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii v ustanovení § 17 ods. 2 stanovuje nasledovné: „Ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom“.

Ustanovenie § 17 ods. 3 stanovuje nasledovné: „Ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky“.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, síce berie do úvahy prípady, pri ktorých dochádza k uloženiu sankcie, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo jej trvanie (dĺžka) nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, avšak nezohľadňuje prípady, kedy dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky - inými slovami - zákon č. 549/2011 Z. z. rieši len situáciu, keď trest uložený v štáte pôvodu nie je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ale nerieši situáciu, ak uložený trest v štáte pôvodu je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

V takom prípade, keďže nemožno postupovať podľa zák. č. 549/2011 Z. z. (tento zákon to nerieši), je nevyhnutné s ohľadom na § 29 zák. č. 549/2011 Z. z. rozhodnúť podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý znie: „Ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka“.

Toto ustanovenie je osobitnou, zjednodušenou formou exequaturu. Súd rozhoduje, že sa bude pokračovať vo výkone trestu "uloženého cudzím rozhodnutím" (teda v takej dĺžke a v takom druhu, ako ho uložil cudzí súd) a bez jeho premeny podľa odseku 1, teda bez premeny na trest, ktorý by uložil slovenský súd, keby sám konal v trestnej veci. To však neznamená, že pri postupe podľa § 517 ods. 2 nedochádza k "premene trestu". Súd preberá cudziu sankciu do svojho vlastného uznávacieho rozsudku, a teda "premieňa trest" uložený v cudzom rozhodnutí na "svoj" trest tým, že ho prevezme do slovenského rozhodnutia. Pri danom postupe sa od súdu nevyžaduje, aby vykonal hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia. Ak usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsobu výkonu trestu (napr. kategória ústavu pre výkon trestu) tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok, jednoducho sankciu udelenú cudzím justičným orgánom "prevezme" do výroku svojho uznávacieho rozsudku a rozhodne, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny na

trest, ktorý by uložil podľa slovenského právneho poriadku, keby sám konal vo veci.

Na základe uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že ak bol dotknutej osobe uložený uznávaným cudzím rozhodnutím trest zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky (zákon č. 549/2011 Z. z. takúto situáciu nerieši), súd Slovenskej republiky je povinný (§ 29 zákona č. 549/2011 Z. z.) rozhodnúť o uznaní cudzozemského rozhodnutia aj tak, že sa vo výkone trestu bude pokračovať bez jeho premeny v zmysle § 517 ods. 2 Trestného poriadku. Pokiaľ súd nerozhodne podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, nastáva situácia, že uznaným rozhodnutím by odsúdený mal vykonať celý trest v pôvodnej dĺžke na území Slovenskej republiky tak, ako mu bol uložený v štáte pôvodu, hoci by už časť takto uloženého trestu mal vykonanú v štáte pôvodu (ide ale o principiálnu povinnosť uložiť trest správne a v súlade so všetkými ustanoveniami týkajúcimi sa výroku o treste).

Ustanovenie § 29 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len zákon č. 549/2011 Z. z.), znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“.

Z povahy veci vyplýva, že ide najmä o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, a teda konanie podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku - uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia - § 515 - 521 Trestného poriadku a samozrejme i ustanovenia o rozsudku (§ 163 a nasl. Trestného poriadku a pod.). Označené konanie je konaním lex specialis ku konaniu podľa šiestej hlavy tretej časti Trestného poriadku - odvolanie a konanie o ňom, ktoré ako podporné subsidiárne dopĺňa konanie špeciálne.

Podľa § 518 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku. „Ak (poznámka - najvyšší súd) odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či cudzie rozhodnutie uznáva, alebo neuznáva“.

Najvyšší súd je teda povinný (bez možnosti zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu) rozhodnúť o podanom odvolaní s konečnou platnosťou, a preto musí vždy preskúmať napadnutý rozsudok ako celok a napraviť každý chybný výrok v rozsudku o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Preto najvyšší súd rešpektujúc ustanovenie § 518 ods. 4 Trestného poriadku a postupujúc v súlade s ním, zrušil celý rozsudok Krajského súdu v Prešove a vo veci sám rozhodol.

Najvyšší súd poznamenáva, že súd pri postupe podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku nevykonáva hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia a ani podmienok na uloženie primeraného druhu trestu a jeho výmery podľa ustanovení slovenského Trestného zákona. O postupe podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, a teda o nahradení trestu iným trestom ako bol odsúdenému uložený cudzozemským rozsudkom, súd môže uvažovať a následne rozhodnúť len vtedy, ak nie sú, resp. neboli splnené podmienky na postup podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku.

Neoddeliteľnou súčasťou tohto výroku je rozhodnutie o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do toho ktorého ústavu na výkon trestu. Pri tomto rozhodnutí rešpektujúc ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. nezohráva rozhodujúcu úlohu otázka podmiennečného prepustenia, či preradenia na výkon trestu do miernejšieho ústavu na výkon trestu, pretože Slovenská republika nevyužila možnosť podľa § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia rady ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom, alebo podmiennečnom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné a podmiennečné prepustenie v istom stanovenom čase. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní o výkone trestu, nejde o otázku podmiennečného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. Podstatným je, aby v zmysle § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. nedošlo k uloženiu prísnejšej trestnej sadzby z hľadiska jej druhu alebo výmery.

Všetky úvahy a závery krajského súdu týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia (okrem bodu IV.) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných

podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z., prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené, dostatočné a vyčerpávajúce. Preto nepovažuje za nevyhnutné tieto opakovane rozoberať a ďalej na ne v úplnostiach odkazuje.

Najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej veci, sú druh trestu - odňatia slobody i jeho výmera - zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, a preto najvyšší súd nemal žiadny dôvod ani zákonný podklad na to, aby tento trest zmenil. Preto svojím rozsudkom v podstate len napraval formálne pochybenie krajského súdu na podklade podaného odvolania tak, aby nedošlo k zhoršeniu postavenia odsúdeného S. W., rod. K..

Najvyšší súd poznamenáva, že odlišne od krajského súdu vyjadril aj konkrétnu výmeru uloženého trestu odňatia slobody, ktorá je vo svojej podstate pravým materiálnym predmetom dotknutého uznávacieho konania. Krajskému súdu síce nemožno vytknúť apriórne nesprávny procesný postup spočívajúci v tom, že tento označenú výmeru „uznávaného“ trestu odňatia slobody vyjadril po jej prepočte v mesiacoch (a to i matematicky správne). Najvyššiemu súdu sa však vhodnejším javí (a to primerane s odkazom na skôr vyjadrené právne úvahy ohľadom „pretavenia“ uznávanej výmery trestu „bez jeho premeny“) túto uviesť vo výmere uvedenej v osvedčení, a síce v dňoch namiesto jeho „preformulovania“ v inak správnej výmere počítanej na mesiace.

+ + +

Krajský súd správne konštatoval, že jeden zo skutkov rozsudku Odvolacieho súdu Gent, č. C/593/2017, z 25. apríla 2017 pod bodom H a v Osvedčení v poslednej z dvanástich vymenovaných skutkových podstat trestných činov, kvalifikovaných ako prisvojenie si mena na verejnosti, ktoré mu nepatrí, z hľadiska posudzovania obojstrannej trestnosti nie je trestným činom podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. S poukazom na uvedené krajský súd zaslal „žiadosť o stanovisko k čiastočnému uznaniu“, adresované justičnému orgánu štátu pôvodu (Federale Overheidsdienst Justitie, Belgium, č. l. 139 a nasl. spisu), ktorý v nadväznosti na dotknutú žiadosť zaslal krajskému súdu súhlas s čiastočným uznaním (č. l. 143 a nasl. spisu).

Podľa § 16 ods. 1 písm. m) zákona súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak nedôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia a justičný orgán štátu pôvodu nevezme osvedčenie späť.

Podľa § 17 ods. 1 veta druhá zákona súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Pochybenie krajského súdu spočíva v tom, že osobitným výrokom pod bodom IV. odmietol uznanie a výkon cudzieho rozhodnutie v rozsahu skutku pod bodom 12 (prisvojenie si mena na verejnosti, a to mena X. F.) napriek tomu, že štát pôvodu súhlasil s čiastočným uznaním rozsudku - bez skutku pod bodom 12.

Krajský súd nemohol odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia (v rozsahu skutku pod bodom 12), pretože justičný orgán štátu pôvodu (súhlasom s čiastočným uznaním) v podstate vzal „späť“, žiadosť v tejto časti, teda nežiadal o uznanie a výkon rozsudku aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 12. Krajský súd takto de facto aj de iure rozhodoval o skutku, o ktorom orgán štátu pôvodu súhlasil s jeho neuznaním a ktorý už z právneho hľadiska v dôsledku uvedeného „stratil“ spôsobilosť byť predmetom uznávacieho konania.

Ak existuje niektorý z dôvodov odmietnutia uznania a výkonu takéhoto rozhodnutia a súčasne nie sú naplnené podmienky podľa § 17 ods. 1 veta druhá s poukazom na § 16 ods. 1 písm. m) zákona (nedošlo k predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia), súd rozhodujúci o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia môže rozhodnúť výlučne tak, že

uznanie a výkon takéhoto rozhodnutia odmietne ako jeden celok (§ 16 ods. 1 a nasl.).

Naopak, ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd postupuje podľa § 17 ods. 1 veta prvá zákona č. 549/2011 - rozhodne o uznaní a výkone takého rozhodnutia en bloc, samozrejme s prípadnými modifikáciami vyplývajúcimi z ustanovenia § 17 ods. 2, resp. ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.

V prípade, ak súd mieni rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia nakoľko má za to, že existuje niektorý z dôvodov odmietnutia rozhodnutia podľa § 16 a nasl. zákona, môže tak urobiť len zákonom predpokladaným spôsobom upraveným v § 17 ods. 1 veta druhá zákona - po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu. V takom prípade postupuje súd primerane s poukazom na § 16 ods. 1 písm. m) zákona a požiada justičný orgán štátu pôvodu o súhlas s čiastočným uznaním a výkonom rozhodnutia, čo je prvý krok k „dohode“ s justičným orgánom štátu pôvodu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia.

Ak justičný orgán štátu pôvodu súhlasí s čiastočným uznaním a výkonom rozhodnutia - čím dôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu [§ 16 ods. 1 písm. m) zákona], súd o „zvyšnej“ časti uznávaného rozhodnutia v jeho pôvodnej podobe ďalej nerozhoduje a ani naň neprihliada, nakoľko v dôsledku súhlasu justičného orgánu štátu pôvodu s čiastočným uznaním a výkonom rozhodnutia prestáva pre účely uznávacieho konania existovať. Za takejto procesnej situácie totiž platí, že orgán štátu pôvodu vzal osvedčenie v tejto zvyšnej časti späť, čo má okrem iného ten procesný následok, že súd rozhoduje o uznaní a výkone už čo do rozsahu materiálne „modifikovaného“ cudzieho rozhodnutia, ktorého zvyšná (späťvzatá) časť z právneho hľadiska ďalej prestáva byť predmetom konania o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia a o ktorej už zároveň nemožno rozhodnúť ani samostatným výrokom o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia.

+ + +

Najvyšší súd poznamenáva, že pri čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia štátu pôvodu na území Slovenskej republiky môže dôjsť k zníženiu pôvodnej trestnej sankcie (t. j. výmery trestu uloženého za skutky v „plnom“ rozsahu pred tým, než došlo k dohode medzi súdom a justičným orgánom štátu pôvodu). V predmetnej trestnej veci je takýmto skutkom skutok právne kvalifikovaný súdmi v Gente ako prisvojenie si mena na verejnosti, ktoré mu nepatrí, konkrétne mena X. F. podľa Čl. 231 Trestného zákonníka z 8. júna 1867, ktorý nie je v Slovenskej republike trestným činom.

V predmetnom prípade však najvyšší súd nepristúpil k úprave (in concreto k zmierneniu „uznávanej“ výmery uloženého trestu postupujúc v zmysle § 17 ods. 2 veta druhá zákona), nakoľko z obsahu spisu došiel k záveru že odsúdený je osobou, ktorá sa preukázateľne dlhodobo dopúšťa trestnej činnosti. Treba uviesť, že v kontexte posudzovanej veci by išlo len o kozmetickú úpravu v dôsledku toho, že orgán štátu pôvodu súhlasil s neuznaním len jedného z celkovo 12 (dvanástich) skutkov. Preto najvyšší súd došiel vo vzťahu k možnému „zmierneniu“ výmery uznávaného uloženého trestu k negatívnemu záveru a dotknutú výmeru uznávaného trestu ďalej neupravil.

Ku konkrétnym odvolacím námietkam odsúdeného najvyšší súd uvádza, že rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok, predovšetkým podľa § 15 a nasl. zákona č. 549/2011 Z. z.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zákona).

Z citovaných ustanovení zákona č. 549/2011 Z. z. vyplýva, že krajský súd v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej

únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. Preto námietky odsúdeného, ktoré sú formulované vyššie podrobne citovaným spôsobom najvyšší súd nemohol vyhodnotiť inak ako nedôvodné. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodne o tom, že cudzie rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

K tomu najvyšší súd primerane odkazuje na právne úvahy a závery krajského súdu v odvolaní napadnutom rozsudku.

S zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, že zrušil celý rozsudok krajského súdu a vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.